

Брама Заборовського
Зеров Микола Костянтинович

I

Ні, не бундючний, ситий гетьманат,
Не багатир — полковник череватий, —
Її поставив очі чарувати
Смиренний рясофорний меценат.

Намігся він, замість жебрацьких лат,
Убрати гору в золото й шарлати,
І кутадахі вирости палати
Серед поліських гонтом битих хат.

Наук любив він сяйво щирозлоте
І школам оддавав свої турботи,
І був світильник щедрий і благий.

В дні займанщин, хихацькі і брутальні,
Святительську пишноту панагій
Він забував для книг і готовальні.

1930

II

(Коректив)

Ваш милий образ — трафарет і хрія:
Був характерніший цей меценат —
Князь церкви, синодальний дипломат,
Досвідчений і промітний вітія.

Він знав, як оздобляє панагія,
І люстро мав на споді (біля врат
Оглянути пишноту власних шат),
Дбав, щоб була ефектна літургія.

А гроші, жертвовані школярам,
Рипіди й маски тріумфальних брам —
То є медаль, що має на звороті

Хихацтво й хамство "від усіх джерел":
Гладких ченців, що догоджають плоті,
І чорні стріхи монастирських сел.

12.12.1930

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/brama_zaborovskoho